

INGEZONDEN.

VERSTREKKING VAN VACCINE,

Men verzoekt ons mede te deelen, dat aanvragen voor verstrekking van vaccine moeten, evenals tot nu toe, gericht worden tot de betrokken koepok-inrichtingen te Amsterdam, Rotterdam of Groningen.

De redactie.

„INCORRECTE” HANDELWIJZE VAN DE DIRECTIE DER NEDERLANDSCHE SPOORWEGEN.

Toen ik het stuk van collega NICOLAÏ in het nummer van dit *Tijdschrift* van 30 Juli 1927 had gelezen, kwam mij in de gedachte de oude spreuk: „Spreken is zilver en zwijgen is goud”.

Aanvankelijk wilde ik het zwijgen bewaren, maar ik ben daarvan weerhouden omdat menigeen daaruit zou afleiden, „dat wie zwijgt, toestemt”.

En daar ik het met den heer NICOLAÏ op vele punten niet eens ben, heb ik verzocht, de volgende opmerkingen in het *Tijdschrift* op te nemen.

De directie der Nederlandsche Spoorwegen heeft ten aanzien van dr. NICOLAÏ geen gebruik gemaakt van het geciteerde artikel X, krachtens hetwelk zij bij plichtsverzaking een controleerenden geneesheer kan ontslaan.

Aan zoodanige plichtsverzaking heeft hij zich niet schuldig gemaakt. Maar de heer NICOLAÏ heeft mij inderdaad goed begrepen, toen hij uit mijn mededeelingen opmaakte, dat de directie het met hem aangegane contract, dat op 30 Juni 1927 zou afloopen, niet wilde verlengen „omdat er bezwaren waren gerezen, die daarop berustten, dat hij *eenige* malen zich niet zuiver op het standpunt van controleerend-ambtenaar had gesteld”.

Ik heb echter niet beweerd, dat hij onjuist optrad, als hij bij zijn contrôle „zich óók stelde op het standpunt van mensch-zijn”.

Het ligt in de aard der zaak, dat ik als geneeskundig-ambtenaar hier niet kan mededeelen, hoe deze controleerende geneesheer is opgetreden ten aanzien van bepaalde ambtenaren, die ziek gemeld waren, welke ziekten zij hadden — of niet hadden — en dat ik mij over zulke intieme dienstaangelegenheden ook bezwaarlijk kan uitlaten tegen de Huisartsen-commissie of andere organen van onze Nederlandsche maatschappij ter Bevordering der Geneeskunst. Maar in zijn brief aan de directie, welke zoodanig is geredigeerd, dat hij niet pleit voor zijn tactvol optreden in het algemeen, erkent dr. NICOLAÏ „enkele moeilijkheden in den weg te hebben gelegd”, maar stelt daar tegenover: 1°. dat hij vijf jaren de contrôle naar zijn beste kunnen heeft uitgevoerd en 2°. dat men daarvan in Amersfoort voorzeker is overtuigd! Ik zal geenszins beweren, dat collega NICOLAÏ zijn best niet heeft gedaan, — maar de directie was niet overtuigd dat hij zijn taak goed vervulde — integendeel!

En collega NICOLAÏ kon dat weten door de correspondentie, gevoerd naar aanleiding van de bovengenoemde „moeilijkheden”. Natuurlijk kan ik daarover niet in bijzonderheden treden; maar zonder enig geheim te schenden, vermelden, dat deze controleerende geneesheer, toen hem in een bepaald geval werd opgedragen zich in verbinding te stellen met den behandelenden geneesheer van een ziek gemelden ambtenaar, en het resultaat daarvan mede te deelen (iets waartoe zijn instructie hem verplicht) antwoordde: 1°. dat hij zulks weigerde, omdat hij met dien huisarts niets te maken wilde hebben en 2°. dat hij den patiënt had aangeraden zich onder behandeling te stellen van een specialist.

De mentaliteit van collega NICOLAÏ is zoo, dat hij niet inziet dat hij heeft geweigerd te doen wat zijn instructie hem oplegt, en dat hij heeft gedaan, wat hij niet mocht doen. Immers door een patiënt, die onder behandeling was van zijn huisarts, buiten diens medeweten aan te raden, een specialist te consulteren, heeft hij zich met de behandeling bemoeid op ontoelaatbare wijze.

De mentaliteit van collega NICOLAÏ is verder zóó, dat een voorstel van de afdeeling